L’hora de la veritat

written by Pere Grau i Rovira | 5 d'octubre de 2023

Ha arribat l’hora de la veritat. El moment que comença el diguem-ne duel Sànchez-Puigdemont. Aquí no vull fer una més de les travesses que es fan per tot arreu sobre quin en serà el resultat, sinó un parell d’observacions que crec oportunes. Hi ha la vella dita que diu que no es pot fer res a gust de tothom, i en aquest cas val més que mai.

Suposo que el president Puigdemont ho deu tenir clar: sigui quin sigui el resultat que aconsegueixi (o no) sempre rebrà crítiques dels que “saben” què cal fer, amb la tranquil·litat de no tenir-ne la responsabilitat, dels “perfeccionistes” com els anomena Vicent Partal a la seva editorial del 2 proppassat. Si manté una posició rígida que porti Sànchez a noves eleccions, amb el perill de perdre la posició excepcional que té ara Junts, uns li recriminaran de no haver tingut la flexibilitat que permetés d’arrencar de Madrid, millores substancials per Catalunya. Si la té, llavors uns altres el criticaran per haver “cedit” a les pressions espanyoles i no haver mantingut la posició granítica d’exigir el màxim possible.

Serà igual si la decissió que sigui la pren tot el Consell de la República i els seus assessors jurídics que han demostrat prou la seva vàlua. El mort li carregaran a ell, per més injust que això sigui. Com ja saben els meus estimats lectors, sóc puigdemontista, per reflexiva convicció, i per això no s’estranyarà ningú si dic que jo crec que Puigdemont prendrà el millor camí que permetin les circumstàncies, pensant sempre en el país i no en conseqüències personals. Com ha escrit un dels nostres brillants comentaristes fa poc, cal no oblidar que “ les porres segueixen tenint-les a Madrid”, cosa que no es pot ignorar en qualsevol negociació. Tampoc no es pot oblidar que, en un cas extrem, els partits del 155 sempre faran front comú contra els catalans. I tampoc, que, com també

s’ha escrit, el president “es juga la seva credibilitat”. Tot plegat forma una equació plena d’imponderables, que posa un pes enorme sobre les espatlles d’aquest home digne al qual un encadenament de circumstàncies ha portat per viaranys que mai no havia pogut ni imaginar-se.

Però parodiant un joc de paraules de l’antiga revista satírica “La Codorniz”, potser podem tenir la sorpresa que el resultat “no sigui ni flexible ni inflexible, sinó tot el contrari”. I amb això vull dir que es trobi un camí que, sense renunciar a res, doni més temps a tots plegats per arribar-hi. No em pregunteu què pot ser això. Però és una possibilitat que cal no descartar ni demonitzar.

No fa gaire (i perdoneu la digressió) a la TV alemanya van fer una emissió sobre la trajectòria política d’Angela Merkel. I un dels polítics entrevistats, Barack Obama, va dir (i em va quedar ben gravat): “Un autèntic home d’estat és aquell que manté les seves conviccions encara que això li pugui fer perdre la seva posició. Els altres només són polítics normals”. I crec que Puigdemont cada vegada demostra més ser un “home d’estat”, com van reconéixer molts mitjans després que en la seva declaració de Brusel·les posés clares les seves condicions, primer per poder entrar en negociacions i després per investir o no Sànchez.

Podria entrar en més detalls com per exemple que es retregui a crits que amb l’amnistia no n’hi ha prou, quan això ho va dir ben clar el president a la seva declaració. Peró per avui em sembla que he estat prou clar. Qui vulgui tirar pedres a la teulada del president que pensi abans com han estat de durs aquests darrers sis anys per ell i que altres en el seu lloc ja haurien dit: nois, ja us ho fareu. I llavors no hi hauria cap Consell de la República, i Junts seria de fet un partit autonòmic més.

Veurem què ens porten aquestes setmanes vinents. I, no solament ara, és i será molt important fer pinya sense

esquerdes darrera del nostre president legítim.